



2

SPÍŠ HRÁČ NEŽ DIVÁK

Červenec 2006

Kylianův rodný dům, Bondy, Paříž, Francie

„KYLIANE! Pojd!“ Sedmiletý Kylian se podíval k oknu, odkud se ozvalo zavolání, a pak se rozhodl ho ignorovat. Pokračoval v driblování s míčem a pak vystřelil na cihlovou zeď před jejich bytovkou.

„GÓÓÓÓÓL!“ vykřikl a odběhl slavit, přičemž si představoval, jak fanoušci skáčou na nohy a skandují jeho jméno.

„Kyliane! Pojd! Rychle!“ zavolal na něj znovu táta. „Zápas za chvíli začne!“

Tentokrát se Kylian otočil, rozběhl se do budovy a hnal se po schodech vedoucích k jejich bytu. Dnešek byl velký den. Francie hrála s Itálií ve finále mistrovství světa.

Vtrhl do obývacího pokoje, kde se u televize shromáždila celá rodina i skupina sousedů.

Prosmýkl se doprostřed a posadil se do tureckého sedu tátovi k nohám.

Wilfried byl nadšený, že má syna konečně u sebe. K pobavení všech přítomných volal Kyliana domů už asi půl hodiny.

„Je to spíš hráč než divák,“ vysvětloval jim Wilfried se smíchem.

Ale nebylo třeba nic vysvětlovat. V Bondy žila semknutá komunita a všichni ve městě věděli, že Kylian je fotbalový fanatik. A taky se všeobecně vědělo, že je na svůj věk neuvěřitelně talentovaný.

„Tak co myslíš, Kyliane? Jde si Francie pro vítězství?“ zeptal se Wilfried a jemně synovi zatřásl rameny.